

Μέχρι πού μπορείς  
να φτάσεις για να  
εκπληρώσεις τις πιο  
κρυφές σου επιθυμίες;

---

ΤΟ  
ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ  
ΣΤΗ ΛΙΘΙΑ

ΕΛΕΝΗ ΒΕΖΥΡΟΓΛΟΥ

---

Ε.Η.  
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΙΤΛΟΣ: Το αρχοντικό στη Λιθιά  
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Ελένη Βεζύρογλου  
ΣΕΙΡΑ: Ελληνική λογοτεχνία  
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Εκδόσεις Έξη  
ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Εκδόσεις Έξη  
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Εκδόσεις Έξη

Copyright © Ελένη Βεζύρογλου  
Copyright © 2019 Εκδόσεις Έξη

ISBN: 978-618-5240-26-4

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν.2121/1993, όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται η κατ' οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και γενικώς αναπαραγωγή, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση σε οποιαδήποτε μορφή και εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου χωρίς τη γραπτή άδεια του εκδότη.

Εκδόσεις Έξη  
Λουίζης Ριανκούρ 13  
11523 Αθήνα  
Τηλ.: 211 4111078  
[www.ekdoseiseksi.gr](http://www.ekdoseiseksi.gr)  
email: [info@ekdoseiseksi.gr](mailto:info@ekdoseiseksi.gr)  
facebook: Εκδόσεις ΕΞΗ

Ελένη Βεζύρογλου

# ΤΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΣΤΗ ΛΙΘΙΑ

Εκδόσεις Έξιν

© Ελένη Βεζύρογλου / © ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΕΞΗ, Αθήνα 2019

Ο δρόμος πλάι στο καλαμποχώραφο ήταν ήσυχος κι έρημος. Στο μισοσκόταδο ο πεσμένος άντρας έμοιαζε με γεμάτο τσουβάλι πεταμένο στην άκρη. Το παιδί πλησίασε διστακτικά και στάθηκε από πάνω του. Έσκυψε κι ύστερα τραβήχτηκε βιαστικά με τα μάτια διεσταλμένα από τρόμο. Ο άντρας είχε μια φρικτή πληγή στο στήθος που είχε ποτίσει με αίμα το κουμπωμένο του πουκάμισο, κι ο θάνατος, που 'χε στρογγυλοκαθίσει στο ακίνητο γυάλινο βλέμμα του, είχε καταπιεί όλες τις έγνοιες που θα μπορούσαν να τον τυραννούν.

Το παιδί άρχισε να τρέχει προς τη μεριά της μικρής πόλης που λούφαζε αποκαμωμένη απ' τη ζέστη στο γέριμα της μέρας. Αυτό το καλοκαίρι ήταν πολύ παράξενο...

«Αγγελική!»

«Ναι μαμά...»

«Είναι μέρα ή νύχτα;»

«Μέρα, μαμά...»

«Τότε να πάω στην εκκλησία».

«Δε γίνεται μαμά, για θυμήσου... έσπασες το πόδι σου, έκανες επέμβαση. Πρέπει να μένεις ακίνητη στο κρεβάτι!»

«Όχι, είναι καλά το πόδι μου, θέλω να πάω στην εκκλησία».

Η Αγγελική χαϊδεύει τα μαλλιά της μάνας της για να την ηρεμήσει. Της πιάνει το χέρι και το φέρνει ν' ακουμπήσει μαλακά στην ουλή με τα ράμματα ψηλά, στο ισχίο. «Να, για κοίταξε...»

Εκείνη το ψηλαφίζει και σιωπά. Για λίγο ψυχία. Ύστερα...

«Αγγελική! Είναι πρωί;»

«Ναι μαμά, πρωί».

Τραβάει την κουρτίνα και της δείχνει απ' το τζάμι της μπαλκονόπορτας. «Να, κοίταξε έξω το φως, τις μπλιές στην αυλή μας, τους περαστικούς στον δρόμο...»

«Τότε γιατί δεν πάω στην εκκλησία; Έλα να με σηκώσεις, βοήθα με να ετοιμαστώ...»

Η Αγγελική κλείνει τα μάτια.

«Βοήθα με, έλα να με σηκώσεις. Θέλω να με σηκώσεις, έλα, βοήθα να ετοιμαστώ...»

Ένα μονότονο ανεξάντλητο μουρμουρητό που θα μπορούσε να την τρελάνει, αν δεν είχε εκείνη τη χροιά ικεσίας που της μαχαίρωνε την καρδιά και την έκανε να συγχωρεί τη μητέρα της για το δράμα που την καταδίκασε να ζει.

Στενάζει κάνοντας υπομονή. Η μέρα της μόλις έχει αρχίσει.

Η αδελφή της, η Δάφνη, κατεβαίνει απ' τον πάνω όροφο του διώροφου σπιτιού. Ανοίγει με το κλειδί της και μπαίνει κρατώντας έναν φάκελο με χαρτιά. «Αγγελική, έχω φέρει όλα τα σχετικά για τη συμπληρωματική δήλωση της μαμάς στην εφορία. Το απόγευμα πρέπει να πας στον λογιστή».

«Εντάξει, θα πάω». Η φωνή της ακούγεται ήρεμη και καρτερική. Βάζει στον δίσκο το πρωινό της μητέρας της και πηγαίνει να καθίσει στο πλάι της. Εκείνη είναι ήσυχη, σχεδόν ασάλευτη και βλέπει τηλεόραση. Δεν την ενδιαφέρει το πρόγραμμα, αρκεί κάτι να κινείται στο γυαλί.

«Μαμά, σου έφερα να φας».

«Είναι το βραδινό μου ή το πρωινό μου;»

«Το πρωινό σου. Στάσου να σου βάλω την πετσέτα να σε ταΐσω».

«Μόνη μου θα φάω!»

«Καλύτερα να σε ταΐσω εγώ. Είσαι αδύναμη ακόμη».

«Μόνη μου σου λέω, μόνη μου... μόνη μου!»

«Όχι μαμά, θα τα ρίξεις και θα καθαρίζω πάλι».

Η φωνή της έχει ανέβει τώρα δυο τόνους, βγαίνει ανυπόμονη κι εκνευρισμένη απ' την κούραση κι η μητέρα της υποχωρεί.

«Καλά...» σταυρώνει πειθήνια τα χέρια με τα λευκά σχεδόν διάφανα δάχτυλα. Το δέρμα τους είναι λεπτό σαν περγαμινή. Δείχνει ευάλωτη, ανυπεράσπιστη.

Η Αγγελική την κοιτάζει μετανιωμένη που της φώναξε. Σχεδόν μισεί τον εαυτό της γι' αυτό. Το φως που μπαίνει απ' το τζάμι φωτίζει το πρόσωπο της μητέρας της, αγγελικά ωχρο, στεφανωμένο από γκριζα μαλλιά που παρά τα εβδομήντα ένα της χρόνια δεν έχουν ασπρίσει πολύ. Τα χαρακτηριστικά της διατηρούν τα ίχνη μιας παλιάς ομορφιάς και τα μάτια της έχουν ένα εντελώς αθώο παιδικό βλέμμα.

«Αχ, μαμά, γιατί με κάνεις και σου φωνάζω», μουρμουρίζει γεμάτη ενοχές. Παίρνει μια βαθιά ανάσα και τακτοποιεί τον δίσκο στα γόνατά της.

Η Δάφνη τής χαμογελάει. «Έλα, μη νιώθεις τύψεις, έχει στιγμές που γίνεται ανυπόφορη. Η άνοια δεν παλεύεται».

«Πόσο γερασμένη φαίνεται!» ψιθυρίζει η Αγγελική καθώς την ταΐζει, σαν να μην άκουσε την αδελφή της, σαν να μιλά στον εαυτό της.

Η Δάφνη γυρίζει να κοιτάξει μια φωτογραφία σε ασπρόμαυρο πλαίσιο πάνω στο τζάκι. Δείχνει μια νέα γυναίκα να χαμογελά. Τα μαύρα σγουρά της μαλλιά ξεκύνονται πυκνά στους ώμους κι η λεπτή της μέση είναι σφιγμένη σ' ένα κομψό ταγιέρ.

«Ήταν πολύ όμορφη η μαμά Αγγελική, θυμάσαι;» της λέει με μια νότα νοσταλγίας στη φωνή. «Όλοι έλεγαν πως έμοιαζε σ' εκείνη την Αμερικάνικη ηθοποιό... Πώς την έλεγαν; Α! Την Ρίτα Χέιγουορθ!» Στενάζει κουνώντας το κεφάλι κι η φωνή της χαμηλώνει, «πόσο μας καταρρακώνει ο χρόνος!»

Γρήγορα κάνει πέρα τη μελαγχολική διαπίστωση και γυρίζει στη μητέρα τους χαμογελώντας με κέφι. «Με τη Ρίτα Χείγουορθ έμοιαζες μαμά!»

Η απαθής έκφραση στο πρόσωπο της γυναίκας, δείχνει μια στιγμιαία λάμψη ενδιαφέροντος. Σταματά να τρώει και καρφώνει τα μάτια στις κόρες της. «Ποια είναι αυτή;»

Η Δάφνη γελάει τώρα με μια παιχνιδιάρικη διάθεση. «Μια σύγχρονή σου, καλλονή του περασμένου αιώνα!»

Η Αγγελική ρίχνει μια ενοχλημένη ματιά στην αδελφή της κι ύστερα πιάνει το χέρι της μητέρας τους. «Μια πολύ όμορφη γυναίκα μαμά, πανέμορφη σαν κι εσένα! Ήταν νθοποιός πριν χρόνια».

Μόνο που εκείνη έχει ήδη ξεχάσει την ερώτηση που έκανε και δεν την ενδιαφέρουν καθόλου οι απαντήσεις. «Θέλω κι άλλο χυμό... ακόμη λίγο χυμό!»

«Εντάξει μαμά!» Η Αγγελική κουνάει καταφατικά το κεφάλι και την κοιτάζει στα μάτια χαμογελώντας της καθουσιαστικά. Γεμίζει πάλι το ποτήρι με χυμό και της δίνει το καλαμάκι.

Δύο χρόνια. Δύο χρόνια άγχους και πειθαρχημένης καθημερινότητας γεμάτης με αδιάλειπτη φροντίδα κι αφοσίωση. Μια ιστορία αγάπης με γνωστή αρχή κι άγνωστο τέλος ανάμεσα στην Ευδοξία και τις κόρες της.

Η Δάφνη ήταν η μεγαλύτερη, στα τριάντα ένα. Παντρεμένη εδώ κι έναν χρόνο, έμενε στον επάνω όροφο του σπιτιού μαζί με τον άντρα της. Ήτανε διευθύντρια στο «ELECTRA», το μεγαλύτερο και καλύτερο ξενοδοχείο της μικρής επαρχιακής πόλης. Ανάμεσα στις υποχρεώσεις της απέναντι στο σπίτι και τη δουλειά της, έβρισκε τον χρόνο να βοηθά και την Αγγελική στην ψυχοφθόρα φρο-



ντίδα της μητέρας τους. Η άνοια είχε «κλέψει» την Ευδοξία απ' τη ζωή των παιδιών της. Ισοπέδωσε την προσωπικότητά της και την καταδίκασε να μένει θλιβερά αμέτοχη κι αδιάφορη για την κούραση και τα συναισθήματά τους. Είχε συμβιβαστεί σχετικά εύκολα με την ασθένεια της μητέρας τους. Ο ορθολογιστικός και ψύχραιμος χαρακτήρας της, τη διευκόλυνε να την αντιμετωπίζει με αισιοδοξία και χιούμορ.

Η Αγγελική όμως, δυο χρόνια μικρότερη, η «ευαίσθητη» αυτού του οικογενειακού σχήματος, πάλευε ακόμη ανάμεσα στην αποθαρρυντική πραγματικότητα μιας διεγνωσμένης άνοιας και την ελπίδα πως ίσως η κατάσταση χωρούσε βελτίωση. Ήθελε να πιστεύει πως τα συμπτώματα οφείλονταν στο σοκ που είχε υποστεί η Ευδοξία από τον θάνατο του πατέρα τους. Βάσιζε την ελπίδα της σε κάποιες αναλαμπές της λογικής της σε ανύποπτο χρόνο, σ' εκείνες τις ελάχιστες στιγμές που η μητέρα τους γινόταν για λίγο ο παλιός εαυτός της, έτσι όπως τη θυμόταν. Μόνο που δε μιλούσε ποτέ γι αυτό... Τη φρόντιζε κι ήλπιζε.

Η Ευδοξία ποτέ δεν υπήρξε ιδιαίτερα εκδηλωτική μητέρα απέναντι στις κόρες της. Μπορεί να ήταν δίκαιη και προστατευτική μαζί τους, μα ένιωθε πως εξαντλούσε όλη της την τρυφερότητα στη σχέση με τον άντρα της. Ήταν πολύ ερωτευμένη μαζί του, αλλά κι εκείνος μαζί της, ως το τέλος της ζωής του, πριν από δύο χρόνια. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, όπου έβλεπες τον ένα, κάπου εκεί γύρω ήταν κι ο άλλος. Ήταν ένα γοητευτικό ζευγάρι που ποτέ δεν περνούσε απαρατήρητο. Όχι μόνο γιατί στα νιάτα τους ταίριαζαν στην εντυπωσιακή εμφάνιση, αλλά κυρίως, για

τον τρόπο που εκδήλωναν την μεταξύ τους τρυφερότητα. Πιασμένοι πάντα απ' το χέρι ακόμη κι όταν τελείωσε η νιότη τους. Ακόμη κι όταν η Ευδοξία έβαζε σε δεύτερη μοίρα τη ζήλια της κι έκανε για χρόνια υπομονή, κάνοντας πως δεν καταλάβαινε τις ερωτοχτυπημένες ασθενείς του άντρα της που έφταναν κατά καιρούς στο ιατρείο του. Όμως, ο Στέργιος Σαραντζής δεν είχε μάτια παρά μόνο για 'κείνη και κανείς ποτέ στην πόλη δεν αμφέβαλε, πως με τη γυναίκα του μοιράζονταν έναν μεγάλο έρωτα. Μόνο που οι δυο τους δε μιλούσαν ποτέ γι' αυτόν.

Τα κορίτσια σαν έφτασαν στην εφηβεία, με τη φυσιολογική περιέργεια των παιδιών για τη ζωή των γονιών τους, πολλές φορές τους είχαν ρωτήσει λεπτομέρειες για την πρώτη γνωριμία και τις πρώτες στιγμές του έρωτά τους. Όμως εκείνοι πάντα, έντεχνα, απέφευγαν να δώσουν απαντήσεις και το χιούμορ του πατέρα τους ερχόταν ν' αντισταθμίσει την αμηχανία που δημιουργούσαν οι ερωτήσεις τους. Γενικά τη ζωή των γονιών τους πριν απ' τον γάμο τους, τη σκέπαζε μια καλύπτρα μυστηρίου. Τα μόνα που τους είχε επιτραπεί να γνωρίζουν, ήταν, πως η καταγωγή της Ευδοξίας ήταν απ' τη Λιθιά, ένα ορεινό χωριό, κάπου εκατόν εξήντα χιλιόμετρα απ' την πόλη. Ζούσε με τη χήρα μητέρα της, κι ο πατέρας τους την είχε γνωρίσει εκεί, σε κάποιες διακοπές του. Την ερωτεύτηκε τρελά και την παντρεύτηκε λίγο πριν τον θάνατο της μητέρας της. Όσο για τους δικούς του γονείς, σε κάποια ερώτηση των κοριτσιών είχε απαντήσει απρόθυμα πως είχαν χαθεί σε αεροπορικό δυστύχημα.

Τα κορίτσια ύστερα από μερικές αποτυχημένες προσπάθειες να μάθουν κάτι παραπάνω, σταμάτησαν να ρωτούν

στιδίποτε. Αντιλαμβάνονταν την απροθυμία των γονιών τους για απαντήσεις σε θέματα που αφορούσαν το παρελθόν και κατάλαβαν πως τους έφερναν σε δύσκολη θέση όταν τους υποχρέωναν ν' ανασύρουν αναμνήσεις. Έθαψαν, λοιπόν, διακριτικά την περιέργειά τους, που έτσι κι αλλιώς είχε ατονήσει χάρη στα καινούργια ενδιαφέροντα της εφηβείας που είχαν αρχίσει ν' ανατέλλουν. Κι ύστερα σιγά σιγά, η ίδια η ζωή τους, προχωρώντας κι απαιτώντας το μεγαλύτερο μερτικό της προσοχής τους στα δικά τους προβλήματα, ξεθώριασε τις παιδικές ανησυχίες και τα παλιά ερωτηματικά.

Πριν δυο χρόνια, λίγο μετά απ' όταν έχασε τον άντρα της η Ευδοξία, εκτός από μια πιστοποιημένη διάγνωση καρκίνου, εμφάνισε και τα πρώτα συμπτώματα της άνοιας που σιγά σιγά «έκλεψε» τη λογική της, στράγγισε τη χαρά κι ερήμωσε τη ζωή της. Το μόνο θετικό που προέκυψε και λειτούργησε σαν ευλογία γι' αυτήν, ήταν πως ξέχασε εντελώς τον θάνατο του Στέργιου κι έπαψε να τη συνθλίβει ο πόνος. Πολλές φορές, όταν άρχιζε να νυχτώνει, τον περίμενε και κουρέλιαζε τα νεύρα της Αγγελικής με τον ανεξέλεγκτο χείμαρρο από τις επαναλαμβανόμενες ερωτήσεις. «Πού είναι ο Στέργιος; Άργησε... δε θα 'ρθει; Άργησε, πού είναι;»

«Ήσυχασε μαμά, έρχεται... να, έρχεται σε λίγο. Ήσυχασε...» της ψιθύριζε ήρεμα και την έπαιρνε στην αγκαλιά της. Η Ευδοξία χαμογελούσε μ' εμπιστοσύνη στην κόρη της, ξεχνώντας σε δευτερόλεπτα τα φαντάσματα του σκοτεινιασμένου μυαλού της.

Η Αγγελική βάδιζε γρήγορα και τα τακούνια της έκαναν έναν ξερό κρότο πάνω στις πλάκες του πεζοδρόμιου,

που ήταν υγρές ακόμη απ' την απογευματινή βροχή. Βιαζόταν να γυρίσει σπίτι, μόλις είχε τελειώσει με τον λογιστή κι είχε βραδιάσει για τα καλά.

«Ίσως είναι η τελευταία φορά που ασχολούμαι με τη δήλωση της μαμάς», τρύπωσε ενοχλητική σαν ζιζάνιο η μικρή σκέψη στο μυαλό της. Την έδωξε ταραγμένη, όμως εκείνη επέμεινε. «Είναι πολύ ταλαιπωρημένη απ' τις θεραπείες για την ασθένειά της και τόσο εξασθενημένη μετά την επέμβαση στο ισχίο. Και λοιπόν; Υπάρχουν πιο ηλικιωμένοι από τη μαμά που αντέχουν και ξεπερνούν την ταλαιπωρία της ίδιας επέμβασης» αμύνθηκε το μυαλό της στην εχθρική σκέψη. «Ίσως δεν έχουν καρκίνο», της έδωσε εκείνη άλλο ένα χτύπημα.

Η Αγγελική κούνησε το κεφάλι και τέντωσε πεισματάρικα το σαγόني, έτοιμη να παλέψει με τη σκέψη της και να την κατατροπώσει. «Η μαμά θα ζήσει για πολλά χρόνια ακόμη, τουλάχιστον άλλα...» σκέφτηκε λίγο «...άλλα δέκα» συμβιβάστηκε. «Έχω πολλές δηλώσεις της ακόμη να τακτοποιήσω». Και γρήγορα, τρέμοντας την αντεπίθεση της κακής σκέψης, για να της κόψει τη φόρα, σκέφτηκε κάτι άλλο, πολύ πιο δυσάρεστο. Σκέφτηκε τον Μάρκο. Κι αμέσως κάτι έτσουξε στην καρδιά της σαν να μπήχτηκε μέσα της ένα κεντρί μέλισσας.

Ο Μάρκος μπορεί να μην ήταν η πρώτη επαφή της με τον έρωτα, αλλά ήταν ουσιαστικά ο άντρας της ζωής της και η πρώτη, οδυνηρή κι ανελέητα σκληρή ερωτική της απογοήτευση. Ήταν συνάδελφός της στο φροντιστήριο όπου ξεκίνησε να διδάσκει Αγγλικά μόλις τελείωσε το μεταπτυχιακό της στην Αγγλική φιλολογία. Ξανθός, ηλιοκαμένος, με παιχνιδιάρικο χαμόγελο και γελαστό γα-

λάζιο βλέμμα, έκλεψε την καρδιά της απ' την πρώτη στιγμή που τον αντίκρισε. Όμως κι εκείνος δεν μπόρεσε να μείνει ασυγκίνητος μπροστά στην ανεπιτήδευτη ομορφιά της Αγγελικής που είχε την αθωότητα του γνήσιου, αλλά και κάτι απ' τη γοητεία του άγριου ανέμου και τη γλυκύτητα του ήσυχου παφλασμού. Τα μαλλιά της στο βαθύ μαύρο του έβενου, σε μια εκπληκτική αντίθεση με το κατάλευκο δέρμα της, χωρισμένα στη μέση, έπεφταν ίσια και βαριά στους ώμους και την πλάτη. Αναδείκνυαν το οβάλ πρόσωπο με την ίσια λεπτή μύτη, το πλατύ καλοσχεδιασμένο στόμα και τόνιζαν τα μεγάλα αμυγδαλωτά μάτια με το ακαθόριστο χρώμα ανάμεσα στο μαύρο της νύχτας και το σκούρο μπλε του άγριου κυματισμού της φουρτούνας.

Ο Μάρκος την πολιόρκησε αμέσως και στενά, μ' έναν ενθουσιασμό ασυνήθιστο για τα δεδομένα του μιας κι ήταν γνωστός καρδιοκατακτητής. Η Αγγελική μαγεύτηκε απ' τον χαρακτήρα, τους γοητευτικούς τρόπους, το χιούμορ και τη σαγηνευτικά μποέμικη στάση ζωής, που την εκδίλωνε μ' έναν τρόπο που τη συνέπαιρνε. Εκείνος την παρέσυρε γρήγορα σ' έναν στρόβιλο καινούργιων συναισθημάτων που είχαν την έξαψη του πρωτόγνωρου και για πρώτη φορά ξέχασε τις συνήθειες επιφυλάξεις της στις καινούργιες γνωριμίες κι αφέθηκε στο σπινθηροβόλο πυροτέχνημα της αγάπης του. Ύστερα από λίγους μήνες ενθουσιώδους σχέσης πίστεψαν πως η φυσική της κατάληξη ήταν ο γάμος.

Η Αγγελική τυλιγμένη στο ερωτικό της σύννεφο, δεν είχε προσέξει καθόλου εκείνα τα σημάδια στη γενική του στάση, που για μια έμπειρη γυναίκα θ' αποτελούσαν προειδοποιητικά στοιχεία. Δέχτηκε την πρόταση του Μάρκου

κι άρχισε τις ετοιμασίες, παραμερίζοντας την επιφυλακτική στάση των δικών της απέναντι στην απόφασή της.

Την ημέρα που διάλεξε το νυφικό της και τη θεώρησε την πιο ευτυχισμένη στη ζωή της, την ίδια μέρα διάλεξε και η τύχη να την γκρεμίσει απ' τα σύννεφα, να της ανοίξει τα μάτια και να την ξυπνήσει απ' το όνειρο. Είχε τρέξει ευτυχισμένη στο σπίτι του για να δείξει τα σχέδια του νυφικού, παρά το γεγονός πως είχαν συμφωνήσει να μη συναντηθούν εκείνο το βράδυ, γιατί ο Μάρκος θα βρίσκονταν με παλιούς συμφοιτητές για ένα εργένικο ξενύχτι. Ξεκλείδωσε με το κλειδί της την πόρτα του και μπήκε στο σαλόνι, έχοντας την πρόθεση να τον περιμένει να γυρίσει. Κοντοστάθηκε ξαφνιασμένη κοιτάζοντας με απορία τα αναμμένα φώτα και πριν καν προλάβει ν' αναρωτηθεί, άκουσε περίεργους θορύβους απ' τη μεριά της κρεβατοκάμαρας. Προχώρησε προς τα 'κει παραξενεμένη. Στηρίχθηκε με την πλάτη στην ανοιχτή πόρτα κι έφερε το χέρι στο στόμα για να πνίξει την κραυγή της οργής και της απόγνωσης που ξεπήδησε απ' τα σπλάχνα της. Το γυμνό αγκαλιασμένο ζευγάρι πάνω στο κρεβάτι, χαμένο στη λαγνεία των ερωτικών περιπτώξεων, δεν είχε ακούσει το άνοιγμα της εξώπορτας ούτε το μαλακό της βάδισμα. Το μισοσκόταδο του δωματίου δεν ήταν αρκετό για να καλύψει τη φρικτή εικόνα κι η Αγγελική στάθηκε εκεί για ένα λεπτό, ξέπνοη, ανήμπορη να πιστέψει την ξετσίπωτη και χυδαία προδοσία. Ο Μάρκος της με την Ηρώ, την καλύτερη φίλη της, που την είχε επιλέξει να τους στεφανώσει την ημέρα του γάμου τους.

Πρώτη την είδε η Ηρώ και μ' έκδηλη ταραχή τράβηξε πάνω τους τα σκεπάσματα. Ο Μάρκος ακολουθώντας

το βλέμμα της γύρισε και κοίταξε τη μισολιπόθυμη Αγγελική. Ανασπκώθηκε στον αγκώνα κι ετοιμάστηκε κάτι να πει, όμως δεν πρόλαβε. Εκείνη με τα μάτια θολωμένα βγήκε τρέχοντας απ' το σπίτι σαν κυνηγημένο ελάφι κι ο θόρυβος της πόρτας που έκλεισε πίσω της, όρισε και το τέλος της εμπιστοσύνης και της αθωότητας. Τρέχοντας στον δρόμο, το τακούνι της σκάλωσε σε μια σχάρα για τα βροχόνερα. Η ορμή της ήταν τόση, που το πόδι της βγήκε απ' τη γόβα και καθώς γύρισε να την τραβήξει απ' τη σχάρα, έσπασε το τακούνι κι έμεινε να την κρατά στο χέρι. Την πέταξε κάτω χωρίς δεύτερη σκέψη και συνέχισε να τρέχει θέλοντας να ξεφύγει απ' την εικόνα που την κυνηγούσε. Κι η γόβα έμεινε εκεί, θλιβερό απομεινάρι μιας άτακτης φυγής από μια ξεδιάντροπη προδοσία.

Ακυρώθηκαν όλα. Ο γάμος, οι ετοιμασίες, οι προσκλήσεις, το νυφικό. Η Αγγελική δεν έδωσε καμία ευκαιρία στον Μάρκο για εξηγήσεις κι ούτε απάντησε ποτέ στον καταγιισμό των τηλεφωνημάτων που ακολούθησαν. Δεν του έδωσε καν την ευκαιρία να την ξαναδεί. Φρόντισε να φύγει απ' την πόλη για ένα διάστημα, δραπετεύοντας όχι μόνο από τον πόνο ενός έρωτα, αλλά από κάτι παραπάνω που την είχε σημαδέψει ανεξίτηλα. Από την αίσθηση της αποτυχίας.

Όταν επέστρεψε έναν χρόνο μετά, ήτανε πια ικανή να στέκεται αντίκρου στη μοναξιά του πόνου της και να την κοιτά κατάματα. Όμως, την είχε κυριέψει μια άρνηση για κάθε τι που εμπειρείχε χαρά. Δεν τη συγκινούσε τίποτα, καμιά έννοια της αγάπης, καμιά ρομαντική άποψη του έρωτα, ούτε καν τα βλέμματα θαυμασμού των αντρών, όταν περνούσε δίπλα τους. Έπνιγε κάθε εσωτερική φωνή

που διαφωνούσε με τη στάση της και προχωρούσε σε μια ζωή άχρωμη, απαλλαγμένη, όμως, από τον κίνδυνο να την πληγώσει οτιδήποτε.

Ακόμη και σήμερα, ύστερα από τόσα χρόνια, στην ανάμνηση εκείνης της ημέρας που γκρεμίστηκε η πίστη της στο όνειρο της αγάπης, η καρδιά της υποχωρούσε στο στήθος της σαν να επρόκειτο να σταματήσει. Καμιά άλλη σκέψη, όσο δυσάρεστη κι αν ήταν δεν μπορούσε να την ανταγωνιστεί, κι αν ήθελε να της κόψει τη φόρα, δεν είχε παρά να σκεφτεί τον Μάρκο.

Έφτασε στο σπίτι κι άφησε το ντοσιέ με τα χαρτιά της δώλωσης στον καναπέ, πλάι στη Δάφνη που την περίμενε, ως συνήθως με το κεφάλι κωμένο σ' ένα βιβλίο.

«Τι διαβάζεις;»

«Ένα μυθιστόρημα».

Έβγαλε το πανωφόρι και τις γόβες της. «Ήταν ήσυχη η μαμά;»

Η Δάφνη άφησε το βιβλίο και τεντώθηκε. «Ναι, τόσο που έπληξα. Έχει λίγη ώρα που κοιμήθηκε».

Πήρε από δίπλα το ντοσιέ και φυλλομέτρηση για λίγο τα χαρτιά. Είχε μια εμμονή με την τάξη και την ακρίβεια και ήταν αυτή που φύλαγε τα έγγραφα και τα οικογενειακά αρχεία. «Εντάξει», μουρμούρισε, «έγινε κι αυτό». Σήκωσε το βλέμμα στην αδελφή της και πρόσεξε τη χλωμάδα στο πρόσωπό της. «Τι έχεις;»

Η Αγγελική χαμογέλασε με κόπο. «Τίποτα, δε βλέπω την ώρα να κοιμηθώ. Εσύ γιατί είσαι κάτω, αφού κοιμήθηκε η μαμά; Ο Σωτήρης δε γύρισε ακόμη;»

Η Δάφνη σήκωσε τους ώμους και μ' ένα μικρό γελάκι που άφησε να φανούν μια σειρά από κατάλευκα δόντια,



είπε «Όταν παντρεύτηκα αστυνομικό, παντρεύτηκα και τη δουλειά του».

Το χαμόγελο γέμιζε τα μάτια της με κεκριμπαρένιες λάμπειες και φώτιζε ένα ευχάριστο πρόσωπο με χαρακτηριστικά που πρόδιδαν άνθρωπο δυνατό με θέληση κι αποφασιστικότητα. Τα μαλλιά της με το κοντό κομψό κούρεμα είχαν το ξανθοκάστανο χρώμα του πατέρα της και στο ύφος της ανίχνευες την ίδια αδιόρατη έκφραση σκανταλιάς με το δικό του.

Η Αγγελική τής έριξε μια ματιά γεμάτη κατανόηση. «Δεν είναι εύκολο, έτσι; Να λείπει τόσο πολύ απ' το σπίτι εννοώ», συμπλήρωσε ύστερα από έναν μικρό δισταγμό.

«Η αλήθεια είναι πως λείπει λίγο παραπάνω απ' όσο θα ήθελα κι απ' όσο χρειάζεται για να τον νοσταλγώ» της απάντησε εκείνη με τον χαρακτηριστικό ανέμελο τόνο της φωνής της. «Το γοητευτικό είναι πως όταν έρχεται έχουμε ενδιαφέρον υλικό συζήτησης, εκτός από τώρα τελευταία...»

Η αδελφή της πρόσεξε πως το ύφος της είχε αλλάξει. «Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε, εξερευνώντας το πρόσωπό της.

«Όχι, τίποτα. Μόνο λίγο ανησυχώ. Ο Σωτήρης δουλεύει πολλές ώρες πάνω σ' αυτήν την υπόθεση των φόνων...»

«Ξέρω» κούνησε καταφατικά το κεφάλι η Αγγελική, «λες γι' αυτούς που οργιάζε η τηλεόραση όλο το καλοκαίρι».

«Ναι και τον τελευταίο καιρό έχει γίνει απόμακρος, αφηρημένος. Παλιά μου ανέφερε ένα σωρό πράγματα για τις υποθέσεις του, αλλά αυτή τη φορά...» σήκωσε ανάλαφρα τους ώμους σαν να μετάνιωσε που έθιξε το θέμα, «δεν ξέρω, αλλά ώρες ώρες τον νιώθω νευρικό».


«Ίσως νιώθει νευρικότητα απ' την προσπάθεια να κόψει το τσιγάρο», βιάστηκε να την καθησυχάσει η Αγγελική, «δεν είναι κι εύκολο!»

Εκείνη στέναξε και σηκώθηκε. «Τέλος πάντων, ίσως εγώ να το βλέπω έτσι, ίσως μ' ενοχλεί που ποτέ δεν ξέρω πότε θα γυρίσει».

Προχώρησε προς την εξώπορτα κρατώντας το ντοσιέ. «Καληνύχτα!»

Η Αγγελική δε βρήκε να πει κάτι παραπάνω για να διασκεδάσει τις ανησυχίες της αδελφής της. Αρκέστηκε να την καληνυχτίσει.

«Καληνύχτα!»



# Το αρχοντικό στη Λιθιά

Μέχρι πού μπορείς να φτάσεις για να εκπληρώσεις τις πιο κρυφές σου επιθυμίες;

Η ήρεμη ζωή μιας μικρής επαρχιακής κοινωνίας διαταράσσεται, καθώς το τίμημα για επιθυμίες που πραγματοποιούνται αβίαστα είναι μεγάλο.

Μέσα από το σκοτάδι ξεκινά το οδοιπορικό της Αγγελικής προς τη λύτρωση, όταν μαθαίνει το μυστικό της μάνας της πως έχει έναν χαμένο αδελφό.

Οι απαντήσεις είναι καλά κρυμμένες στο ορεινό χωριό που κάποτε όλα ξεκίνησαν, στη Λιθιά. Σε ένα παλιό αρχοντικό θα αναζητήσει την αλήθεια και θα γνωρίσει τον έρωτα. Ο Άρης, εκθαμβωτικός και σαγηνευτικός, γίνεται καταιγίδα δοκιμάζοντας με το μένος της να ξορκίσει τις αμφιβολίες της.

Όμως, το παρελθόν και το παρόν συγκρούονται οδυνηρά, δημιουργώντας μικρές ρωγμές, που ίσως σταθούν μοιραίες... Μια σειρά αποκαλύψεων και ένοχων μυστικών τούς παρασύρει στη δίνη της. Πού οδηγούν; Κανείς δεν μπορεί να ξέρει, κανείς δεν είναι σίγουρος... Ένας έκπτωτος άγγελος θα τους δώσει τις απαντήσεις που ψάχνουν, όμως θα ζητήσει το δικό του αντίτιμο.

**Το αρχοντικό στη Λιθιά κρύβει όλα τα μυστικά  
αυτής της συγκλονιστικής ιστορίας.**

